

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

SRPEN 2014*** ROČNÍK XV.*** ČÍSLO 8

Citát inspirující:

Knihy o zdraví čtete pozorně, mohli byste zemřít na tiskovou chybu.
Mark Twain

NAĎA BALIHAROVÁ

Včera svlékal jsi mou košili
plnou smutku, plnou beznaděje.
Tvé dotyky mě odvěznily.
Prosím, dotýkej se mě.

Magnetické pole tvé skutečnosti
v mém nitru se násobilo
a vtékalo do morku mých kostí.
Prosím, dotýkej se mě.

Stále je nablízku chlad
a mezi tvé dotyky vstupuje.
Nenech mou duši ukřižovat.
Prosím.
Dotýkej se mě.

25 let literárního spolku v Jičíně (1990 - 2015)

Úvodní básní Nadi Baliharové v srpnové Kobře jsem odstartoval vzpomínání na čtvrtstoletí literárního spolku v Jičíně. Řada z vás zakládající členku Nad'u Baliharovou nemůže pamatovat (viz představení dole), ale myslím si, že připomenutí její tvorby není na škodu. Postupně bych chtěl připomenout tvorbu dalších LiSáků, zvláště těch, kteří se nějak významně zapsali do naší historie.

Nedojde na všechny, nelze uvést tvorbu více než čtyřiceti autorek a autorů, byť by se jednalo jen o krátké ukázky, ale myslím si, že je dobré občas se podívat zpátky.

Při svém malém úvodním historickém zamyšlení bych rád uvedl ukázkou z knihy Petra Kukala „Deník muže ve středních letech“ (vydala Mladá fronta a.s. v roce 2013). Autor na str. 129 píše, cituji: „Literární skupiny jsou pak mimořádně patologické sociální útvary, jejichž vliv na umělecký vývoj autora je povětšinou zhoubný!“

Dovolím si nesouhlasit, neboť čtvrtstoletí trvání literárního spolku v Jičíně dokazuje, i přes všechny problémy, kterými spolek prošel a v současné době prochází, svoji opodstatněnost, dal zájemcům o literární tvorbu zázemí, těm, kteří měli zájem, ukazoval cesty dál. V neposlední řadě přinesl řadu zajímavých projektů (almanachů, vystoupení, dramatizací textů) a nezapomenutelných osobních prožitků.

Václav

BALIHAROVÁ Nad'a (1955)

Zakládající členka spolku, účastnila se činnosti asi do roku 2001, psala hlavně poezii a publikovala v časopise Čtení (rubrika Mladí mladým, báseň později zhudebněna). Příležitostně uveřejněna poezie v oblastních novinách.

Spolupodílela se na všech třech almanaších literárního kroužku: Pod Valdickou branou (1992), Kroky a klopýtání (1994), Mýma očima (1997) a Deset let (2000).

V současné době žije v Miletíně a pracuje jako dulla – pomocnice při porodech.

VÍTE, ŽE ...

- Václav Franc vydal druhé vydání poezie pro děti „Olympiáda v ZOO“. Sbírka vyšla na počátku července 2014 ve spolupráci s Knihovničkou.cz .

- V časopise „Knižní novinky“ (č.13-14,ročník XIII /2014, 7. 7. – 10. 8. 2014) <http://www.sckn.cz/content/casopis/file-1045.pdf> najdete články Bohumíra Procházky „Literární Varnsdorf povedený“, „Literární Vysočina doputovala do Prahy“ a „Valdštejnův Jičín“.

- V bulletinu Střediska východočeských spisovatelů „Kruh“ (číslo 36, ročník X, 2014, vyšlo červen 2014) je uveřejněna povídka Václava France „Dovolená“ a článek s fotografií „Řehečská slepice 2014“.

- V pátek 18.července 2014 se konal ve Valdicích u Ilony Pluhařové stměláč. Zúčastnili se: Žantovský, Veselý, Beranová s manželem, Franc a Pluhařová.

Václav

ČAJ č. 95 – MICHAL ČAGÁNEK

Srpnový Čaj přináší opět zajímavé čtení. Hostem je tentokrát Michal Čagánek, autor s kořeny na Moravském Slovácku, v současnosti žijící v Praze. Možná si vzpomenete, že jsem před lety psal v našich časopisech o jeho knize „Piktogramy“. Tentokrát se představuje ukázkou z chystané knihy „Plyšový Buddha.“

Rozhovor poskytla ČAJi Monika Eberlová, sice v poslední době trochu literární tvorbu vzhledem ke studiu zanedbávala, ale přiznává, že : „Hlavou mi stále proudí spousta námětů!“ A zároveň přidává dvě své starší básně „Noc nad Zebínem“ a „Poušť“.

Svoji tvorbu představuje Ilona Pluhařová v povídce „ Zázrak?“ a starší básně i Martin Žantovský.

Václav

Jan TRACHTA - TICHÝ DECH
Zápisky českého lékaře z Afriky a Haiti
Vydalo nakladatelství Paseka v roce 2013

Nebývá zvykem v této rubrice věnovat se knize autobiografické, ale už vzhledem k tomu, že autor MUDr. Jan Trachta získal za knihu *Magnesii Literu* 2013 za objev roku, rád vám knihu představím. Autor, jinak dětský chirurg v pražském Motole, se stává lékařem mezinárodní organizace Lékaři bez hranic (MSF). Následně absolvuje sedm misí, a to i do oblastí, kde probíhají válečné konflikty. Jeho vyprávění nás zavede především do Konga (září až listopad 2008 a následně říjen a listopad 2011) a zároveň do Haiti, kam odletěl prakticky pár hodin po zemětřesení v lednu 2010. Autor dále působil i v dalších misích ve Středoafričské republice, v Jižním Súdánu a v Pobřeží slonoviny.

Knih je opravdu výjimečná, ukazující situaci v nejchudších místech naší planety, kde jen pitná voda je často nesplnitelným snem. Trachta vypráví příběh bez příkras, ukazuje řadu problémů i třeba mezi jednotlivými lékaři a personálem, pochopitelně i domorodé obyvatelstvo, které svojí vlastní filosofií dokáže překonat někdy katastrofické ztráty nejbližších. Zajímavé jsou i autorovy přesahy, kdy se zamýšlí nad tím, proč je vůbec na misi, že nikdo není mistr světa, jestli tohle všechno má smysl a třeba co my, Evropané zhýčkaní všemi možnými vymoženostmi civilizace, víme a chceme vědět o místech, kde život a zdraví má zcela jiný rozměr a smysl. Pasáže, kdy se lékař musí rozhodnout, komu dá ještě šanci žít a koho musí nechat zemřít, musí otřást každým. Nevím, jak bych se sám s podobnou cestou vyrovnal? Já bych v sobě nenašel odvalu a vzpomínám na rok na vojně, kde jsme sice občas pracovali v polních podmínkách, ale v podstatě v přepychu proti Trachtovým zkušenostem z Afriky.

Knihu pomáhala sestavit Petra Hůlová. Knihu doporučuji k přečtení a jako pozvánku uvedu pár citací, které vás snad navnadí k četbě a třeba i k zamyšlení: str.75 až 76: V rozvojovém světě nelze pomoci každému, smrt a utrpení tam mají svoje pevné místo, které jim nikdo nevezme. Ta tlustá čára se dobře dělá u stolu v operačním centru v Paříži nebo Amsterdamu ... Horší je to pak tváří v tvář jednotlivým pacientům, kterým musíte pomoc odmítnout. ... A někdy to ztraceně bolí a člověku

je z toho úzko. ...Otázka ovšem je, co se stane se zdravotníkem jako s člověkem, jestliže vytěšňuje náročné situace, kdy odmítá pomoci, každý druhý nebo třetí den. Co se děje s jeho schopností empatie a pocitem solidarity vůči pacientům. ...Místo toho nastupuje stále větší pragmatičnost, vlastní důležitost a opilstost mocí nad cizím lidským životem a zdravím, které onou zapomenutou empatií nejsou korigovány

Je to zážitek vlastní slabosti nebo selhání, náhle probuzené vědomí toho, že ona role, kterou tady v bílém plášti hrajeme, je koneckonců jenom divadlo a pod pláštěm jsme stejně smrtelní a zranitelní jako pacient před námi.

Str. 77: Tenhle druh lidí v Evropě dávno vymřel. Žijeme pohodlně a bezpečně, zatímco tenhle chlap musí každé ráno sebrat odvalu vykročit do nového dne, jakkoliv je nejistý. Zdá se mi, že se v něm s přibývajícimi lety usadilo odhodlání žít navzdory tomu, že ho dnes mohou zastřelit, a jestli ho nezastřelí dnes nebo zítra, je možné, že se neurodí fazole na stráni za domkem, nebo je ukradnou vojáci, a on i jeho rodina zemřou hladu.

Str. 95: Naši pacienti, kteří se rozčilují, že nemají péči, jakou by si představovali, mě prostě štvou. V Čadu jsem byl šest měsíců v uprchlickém táboře, kde nám denně umřelo deset nebo patnáct dětí a rodiče na to neřekli ani popel.

str. 145: ...jak musí často přestat operovat uprostřed výkonu a poslat anesteziologa s novým seznamem léků a materiálu za pacientovými příbuznými, aby všechno dokoupili v nemocničním skladu. ... A pokud rodina vzkáže zpátky na sál chirurgovi čekajícímu nad otevřeným břichem nebo nohou, že už peníze nemá, musí si doktor poradit nějak jinak. Ovšem jak jinak, to je těžká otázka. A pro chirurga stres navíc. V řadě afrických zemí je tohle časté. Nemáš peníze? Dostaneš se z toho sám, zůstaneš nemocný - nebo zemřeš.

str.159 až 160: Chtěl jsem lékaře demytizovat. ... Jedním z důvodů takové demytizace je fakt, že za zdraví pacienta není odpovědný žádný ideální vševědoucí lékař, ale lékař s omezenými možnostmi a znalostmi. Navíc stejnou měrou jako pacient sám. Proto má být pacient uznán jako partner a mít možnost chovat se jako partner. Jako skutečný vlastník svého těla a duše s právem pokládat lékaři zdržující a malicherné otázky vyčtené na internetu, protože se ho každá malichernost v jeho nemoci zásadně dotýká.

str. 201: Doktoři kanadské armády jsou vyškolení specialisté, kteří

dovedou zraněného vojáka stabilizovat ... Ale možná ztratili schopnost používat zdravý rozum v situacích, kdy člověk musí prostě něco udělat i v oboru, o němž toho mnoho neví. Václav

STMELÁČ PO VALDICKU

Když jsme s Martinem přijížděli lipovou alejí do Sedliček a následně do Valdic, vzpomněl jsem si na starý vtip, že z Jičína do Valdic to trvá deset minut (myšleno asi pěšky), ale z Valdic do Jičína někdy i dvacet let. Tak to nám nehrozilo, protože stmeláč trvá od pátečního podvečera do sobotního dopoledne. Tentokrát od 18. července do 19. července 2014.

Přiznám se, že jsem rád, že nás Ilona pozvala, že tradice stmeláčů je po ročním půstu obnovena. Atmosféra příjemná, počasí letní, voda v bazénu na koupání. Vedle hostitelky Ilony Pluhařové a již zmiňované dvojice Žantovský + Franc, dorazil Petr Veselý, Dana a Hynek Beranovi a Iloniny sousedky, navíc ještě Majda, což je Ilonin pes, resp. fena retrívra, o které Ilona napsala povídku na Řehečskou slepici (mimochodem pořád loudila jídlo).

Mluvílo se o všem možném, o tom, co píšeme, co se chystá v literárních kruzích, Beranovi koncertovali, zpívali nejen písničky z vlastního "šuplíku". A pochopitelně jsme se s množstvím vypitého moku přidávali zpěvem i my ostatní. Martin vše dokumentoval na svůj fotoaparát, jak už je jeho tradicí.

Vydrželi jsme dlouho po půlnoci, někteří (Franc) odpadli před hodinou po půlnoci, ostatní vydrželi u ohně i déle.

Do rána zůstali Veselý, Franc a Žantovský. A ještě ráno jsem s Ilonou prodiskutovali literární teorii, její studijní úspěchy a další plány.

Jsem opravdu rád, že se stmeláč konal. A to v příjemné atmosféře, dokazující, že spolek má svůj smysl, ať už se jmenuje jakkoliv. Že je dobré sejít se mimo oficiální schůzky, kdy není dostatek času na prodiskutování dalších věcí. Takže doufám, že se zase někde "sestmeláčujeme!"

A výstup ze stmeláče: Měli bychom psát detektivky, o ty je prý zájem mezi čtenáři, jak doporučily Iloniny kamarádky, které do naší party dobře zapadly. Václav

58. Šrámkova Sobotka - poezie a Sobotka

Sobotka není na mapě ani zdaleka hvězda viditelné velikosti. Ale na literární mapě Česka je i přes svůj nevelký katastr pozoruhodně jasná. Jenom proto, že je spojena se jménem Fráni Šrámka, o kterém se stále ještě učí žáci nejenom na vyšších stupních škol. Jenže dnes stojí před branou vstupu do čítanek místo slov lidských citů, jako je láska, radost či bolest, slova studená a strašidelná, jako výrobní náklady, parita měny, zisk, či nezaměstnanost a s nimi jejich neliterární autoři. Samá ideologie všude kolem, žádný rým a souznění. Svět zhrubl a zaběhl se do středověku a nikoliv do pravdy a lásky. Snad Sobotka, s přídomek Šrámkova, bude se moci stále ještě pyšnit a v tom jméně se hrát. To je totiž to, co v myslí lidí vytváří to krásné povědomí a spojení se jménem Sobotka a vytváří a získává pro ni a o ni zájem veřejnosti. Protože Šrámek je láska a láska je nepřehlédnutelná dokonce v každém společenství lidí.

Vází si Sobotka skutečně vzácného Šrámkovského symbolu? Navenek ano. Má tu Šrámek mnohé pojmenováno svým jménem, další místa „Šrámkova“ s cílem reklamy přibývají a i při zahajovacím ceremoniálu se starosta i místostarosta dušovali nezměrnou přízní Města k festivalu. Hned před vstupem do budovy spořitelny přes ulici je „slavobrána“, plot z prken hrubých a špinavých, soukromých a nezakrytých a hned vedle torzo polorozpadlého domu. Festival je festival a mluví za něj i maličkosti a vždycky je jich dost, které vytvářejí jeho úroveň. Místostarosta pan Janatka v rozhovoru mi řekl, že bude-li zvolen, zajistí před plot něco pro festival důstojného. A k proniklým informacím o přestavbě sálu spořitelny (domácí scéna Šrámkovy Sobotky), mě ubezpečil o pouhé záměně lavic za polštářované skladovatelné židle, které by nevrzaly a netlačily a rozestavením sloužily k nejrůznějším akcím domácí místní kultury mezi dvěma festivaly. Kéž by to vyšlo, neboť osud místní sobotecké kultury vidím stejně důležitý, jako samy festivaly ŠS. Jsou ovšem další závady v objektech, které ŠS využívá, třeba klimatizace divadla a jeho bezpečnost. Tady si připomeňme, že to byli právě mladí z časopisu Splav!, jejichž zásluhou a fyzickou prací Sobotka aspoň toto divadlo má!

V současné Sobotce by se asi bohužel našlo dost lidí, kteří by Šrámkově Sobotce klidně zaťali tipec a ani by nepochopili, že pro město

i pro sebe osnují sebevražedný útok. Ale ovšem, může si za to ŠS sama, tedy její přípravný výbor, který ve svém svatém nadšení pro současnou mondénu nedomyslí kompromis. Je nás dost, kteří stále připomínáme potřebu mít na programu nějakého Šrámk a ne nechat jeho bystu na pódiu kroutit hlavou. O Šrámkovi se prostě jen ví, že kdysi nějaký byl. Jak teď na tu nechuť? Příslušnými činy! Slušná veselohra, třeba i jen regionální, je pro občany dobré lákadlo. Je otázkou, zda ŠS vůbec chce vtáhnout sobotecké občany blíž k sobě. Na festivalu se ale také stále zvyšuje počet mladých účastníků, školených trochu jiným systémem k jakési nové kultuře, kde se se Šrámkem moc nepočítá, spíš jen jako nálepková fasáda, stejně jako za komunismu. Ideologie. Jenže lidé mají dost ideologie z TV a nepotřebují ji ještě na Šrámkově Sobotce. A že jí letos bylo dost, nelze popřít. Tak co na to, vážený přípravný výbore?

A těch velikých maličkostí je víc : Když už se zúčastním, chci znát program. Nebýt internetu, tak v v tom rudém festivalovém programu, v tom grafickém dílku, si to nepřečtu. Černé písmo netiskařsky bez odlišení na červených dissipovaných a neúplných obrázcích a symbolech je tak na zkažení očí, k tomu prakticky zcela nevyjádřená přehlednost, prostě nepraktický paskvil, který musel stát zbytečně spoustu peněz. Drahá bída! Jestli bylo potřebné autorovi za něco zaplatit, tak mohl udělat něco jiného. I o atraktivním zvýraznění začátku festivalu (nadneseně: trubači z věže, průvod s vlajkou Sobotky, vodotrysk v kašně, kapela na náměstí a jiné vylomeniny, které by v jiných městech jistě nechyběly, kdyby měly rodákem Fráňu Šrámk). ŠS jinak vyšumí až k nezpůsobování. A také oblečení: Festival je festival a jak důstojně působilo, když ředitelka MKS a celé Š S Havlová podávala autorovi i pouhé přednášky růží ve vkusných společenských šatech, vypadá to přece festivalověji, než když někdo přiběhne v pomačkaném letním tričku jako odněkud z meze. A také třeba pochválit Zpravodaj Šrámkovy Sobotky za vkusnou první stránku ke Šrámkově Sobotce . Tyto postřehy okolo a napřed jsou nedůležité jen zdánlivě.

Ale rychle do sálu na zahájení Padesáté osmé, dnes NORMY češtiny. Až na některé výtky do programu se mi to líbilo. Zahajovací program byl jako celek moc pěkný, nápaditý, v češtině poučný a navíc zábavný a Hana Kofránková v roli (matky) Češtiny s nadhledem vyhlašovala NORMU – tak jako se to dělá jinde, tak i pro český jazyk. Byla výborná, jako vždy. I ostatní byli přitažliví, jen jeden trpaslíček salutoval nesynchronně, tedy i když se nezpíval císař pán či jeho rodina.

To by mu nezapomenutelný Karel Samšíňák asi žertem vytknul, ale mně to připadalo velice roztomilé. Rychlý sled vtipných výjevů je těžké glosovat

Ale jednu kritiku si neodpustím : proč Adam Rut , tak ostřílený a znalý autor a režisér, sem naprosto neorganicky a nevhodně pro Šrámkovu Sobotku zařadil dlouhý obrazový a mluvený sled o poválečném zavraždění Němců u Podmokel! A bez pravdivého vyvážení o mnohonásobně větší krutosti druhé strany. Kdo měl v rodině zabitého či vězněného, tak tomu vyváženost chybí. Takže toto nakonec působilo jako české seabemrskáčství od českých falešných a zavázaných pseudoevropanů. Vzalo mi to náladu. (Pro sobotáky navíc jedna zvláštnost německých SS : dne 5.5 1945 si architekt významné stavby sobotecké spořitelny z roku 1935 Jindřich Freiwald oblékl svou důstojnickou uniformu čsl.armády a spolu s pobočníkem jako parlamentář šel vyjednávat s jednotkou SS o jejím odchodu z Prahy. Oba byli uvězněni, 8.5.vyvlečeni z vězení a na Krčské stráni popraveni. Snad není třeba dále argumentovat stovkami případů).

Soboteckou protiváhou zahajovacího ceremoniálu bylo nádherné závěrečné „sobotecké“ odpoledne (vzpomínka na kapelníka Josefa Janků) na zahradě Šrámkova domu, které nezměrnou snahou připravil především Josef Žemlička, vedoucí zámeckého saxofonového kvarteta ze Šolcova statku. Kdy se také podaří posadit dva slavné Kejmarty jako řadové hudebníky spolu s jinými sólisty v takto „našlapaném“ orchestru? A byla to Sobotka na Šrámkově Sobotce ! To přece byla krása!. A Jarka Suchánek jako průvodce pořadu. A to kdyby ho ještě nevyrušoval jeho vnouček.

Labužnický jsem kolem dokola obcházel 58. ročník ŠS jako veliký vonící dort a jako správný pololaik netušil, jaké podpěry z namáhavé práce udržují zevnitř tu sladkou polevu na povrchu. Tu rozinka, tu bonbónek, konečně jako správný divák (nebo zákazník?) jsem si vybíral pořady, takže jsem určitě a zdaleka neviděl vše, jen to, co mám rád a co mě přitáhlo jako na jarmarku turecký med (ostatně třešňový festivalový jarmark je také pravý jarmark) . Ale také jsem si i kousl do kyselé pecky.

Ovšem pilně jsem chodil na přednášky, což je pro ŠS něco jako povinná školní docházka, a ač jsem nad mottem „Norma“ před zahájením kroutil hlavou, záhy jsem pochopil, že bylo vybráno šťastně a vhodně a v pravý čas. Seznámit se s detailními prvky češtiny, s jejími

nově tvořenými souslovými, gramatikou, špatnostmi výslovnosti nejvíc v televizi, o praktičnosti staronového psacího způsobu Comenius, slyšet a diskutovat o vlivech na autorské dílo, o všem diskutovat a sdělovat si vzájemně názory, slyšet vše z úst profesionálů a další a další, to bylo pro mě pochoutkou. Mohlo by se to líbit i jiným „sobotákům“ i zdejším učitelům humanitních předmětů, kdyby si na to udělali čas. Nelze se ovšem nepoklonit nedělnímu dětskému pořadu za vedení Lady Blažejové – kroužky a školy ze Sobotky, Jičina a Třebechovic předváděly již vyspívající divadlo a vtip.

Seděl jsem rád na autorských čteních. Poezie moc nebylo, víc próza. Neúplná dekadentní skupina Fantazia (Borzič, Bouška) představila klasicky morbidní, ale skutečně kultivovaně přednesené tyto pekelné verše. Jen asi je mylný údaj o jejich jedinečnosti. Těch skupin znám aspoň deset. Prozaická čtení Lenky Sobotové a Jana Trachty byla různá, obě však vynikající. Překladatelka Sobotová udivovala ve své fantazy-literatuře (Ilustrátorka) přepestrým výrazovým rejstříkem a tajuplností, Trachta strhujícím obsahem příběhu knížky o lékařích bez hranic (Tichý dech). Vůbec jsem nemohl opustit děj a sledovat i způsob psaní. Přivítal bych, kdyby jejich knihy se ocitly v sobotecké knihovně. Zneklidnila mě dvě čtení poezie: autorka a ilustrátorka (ze skupiny Plž Plzeň) knih (o zvířátkách) pro děti Dana Raunertová svou doslova barnumskou prezentací někdy zjevně násilných rýmů a pak dvě mladé básnířky se zdatným impresariem (Jitka Srbová a Olga Stehlíková). Jedna ještě nepublikovala, druhá vypustila dvě knížky poezie. Tyto dvě údajně sestavují antologii české poezie a vybírají nejkrásnější českou báseň roku. Už 190 autorů jim poslalo své výtvořky a ony dvě elévky vyhlásí vítěze. Přednesly také s kulometnou kadencí některé své básně, takže jim nebylo rozumět a posoudit. Kdo je na ŠS vybíral a kdo je opatřil tak sugestivním impresariem? Quo vadis, Šrámkova Sobotko a česká poezie. Na pořadu Imry Kadlečkové jsem bohužel nebyl, přijel Jiří Žáček.

K vrcholům poetické části bez výhrad patřil pořad Písničky pro hlavy sádrové (Adam Rut, Matěj Křístek a členové Dismanova souboru), věnovaný jubilejnímu roku Karla Kryla, písničky i polistopadové s jeho zklamáním a skepsí. Kryl patří v mých očích nejen k historicky nejlepším písničkářům, ale i k nejlepším básníkům. Škoda, že déšť pořad předčasně ukončil. Stejně tak v Šolcově statku byl předveden Hlobilův nápaditý program jednoho muže, věnovaný

Bohumilu Hrabalovi a jeho životní i posmrtné pravdě. Ruce tleskaly k nadšené pochvale.

Nu, pak semináře, novodobé skeče a specifická hudba, divadla a také všechno, co jsem nestihl. Už si nevzpomínám, kde jsem všude byl. Ten dort byl veliký a výborný a sladký a pecky k nepozření jsem rychle odhodil do popelnice. Ale ještě sem patří pochvala tvůrčích dílen a jejich mistrů lektorského řemesla a také závěrečný pořad učitelských dílen (EXOD) Hany Kofránkové. Obvykle se celý týden těším na tyto pořady a ani tentokrát jsem nebyl zklamán.

Asi sem teď patří poděkování cukrářům a pekařům, co ten literární dort stvořili i těm, kdo kolem se strašně naběhali a nadřeli, aby ti všichni účastníci si odvezli jen nejlepší dojmy. A cukráři pro dort padesátý devátý, zamyslete se prosím nad tím, co se mi tolik nelíbilo. Máte přece možnost upéct dort bez kyselých a tvrdých součástí a nezapéct tam jiné.

Na tento článek bych rád navázal něčím jiným, pro interval mezi festivaly důležitějším. Není na to dost místa, je žádána stručnost nebo nic a to je obtížné. Sobotka má kultury opravdu dost, nabídka je přeširoká, návštěvnost jen někdy. To je pochopitelné. Vedle MKS se o tento import kultury stará Šolcův statek s výrazným mecenášem.-hospodářem Janem Samšíňákem a pak i baráčníci. Všechno dovoz, na export ani ň. Dokonce ani pro vlastní spotřebu skoro nic. Jsou tu akce pro doma, to jistě. Lada Blažejová, Petra Matoušková, orientované na děti, částečně možná i to kvarteto ze Statku. Co tu chybí, je vlastní kulturní aktivita občanů, aby jim dávala radost z konání i poznávání a také vytvářela kulturní společnost, která je po listopadu čím dál víc přibíhá k bednám v obýváku. Nemyslím přitom na kastu tzv.celebrit. Máme tu ze starších Šrámka, Šolce, Jeřábka, a i další. Kolik věcí z nich známe? Z toho všeho pak plyne hrdost na rodiště či lépe na místo svého života. V mnohých městech to už funguje. Jak to, že jenom dvojice z Bendla zpívá v desetinásobném Stojmíru? Kde je ta bývalá místní kulturní aktivita?Snad se rodí divadlo, ožívají se recitátorky na poetická vystoupení, hlasy mužů chybí. Jak to dělá Bousov, že nás v aktivitě občanů přerůstá. Kulturní středisko má bohudík zájem zúčastnit se při nápravě.

Josef Jindra

Většinou sám fotografuje, tentokrát se stal objektem zájmu fotografa nebo fotografky (nevím, kdo mačkal spoušť) sám – Martin Žantovský na stmeláči ve Valdicích v pátek 18.července 2014.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů
Vydává Literární spolek při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně
jako interní tiskovinu.

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 15. Číslo 8. Srpen 2014.

(5.srpna 2014)

www.ikobra.cz